

asiasta. Niinpä Eros kantoi yhä nukkuvan tytön kotiinsa. Siellä hän laski tämän suuren makuuhuoneen vuoteelle ja jätti nukkumaan. Ilalla pimeän tullen hän meni tytön luo, mutta ei sytyttänyt lamppua. Hämärästä hän sanoi työlle: ”Meidän rakkautemme tulee olemaan suurempi kuin yksikään rakkaus koskaan on ollut. Tule minun luokseni ja me löydämme onnen jollaista ei voi kuvitellakaan.”

”Mutta kuka sinä olet, joka puhut minulle tuolla tavoin? Psykye kysyi. Kysymys ei suinkaan ollut aiheeton, mutta tytön ääni ilmaisi, että hän oli pikemminkin kiinnostunut kuin pelästynyt.

”Sitä sinun ei pidä kysyä”, Eros sanoi hänelle. ”Joka yö minä olen sinun luonasi, mutta sinun ei pidä koskaan katsoa minun kasvojani eikä yrittää saada selville minun nimeäni. Sinun täytyy luottaa minuun.”

Ja niin Eros ja Psykye rakastivat toisiaan joka yö, ja joka aamu Eros poistui ennen kuin aurinko nousi idästä.

Aikaa kului, ja Psykyen sisaret tulivat käymään hänen luonaan. He olivat kuohuksissaan siitä mitä tyttö kertoi heille uudesta elämästään ja samalla kenties hieman mustasukkaisuakin. ”Mutta onhan sinun varmasti täytynyt edes vähän tirkistää? Vain ihan vähäisen?” yksi heistä kysyi. Psykye pudisti päätään.

”Minä en *kestäisi* sitä etten tietäisi kuka hän on”, toinen sisarista sanoi.

”Niin, hänhän voisi olla vaikka kammottava seitsenpäinen hirviö”, ensimmäinen sisar sanoi.

”Jolla on sarvet kuin pukilla!”

”Ja hiuksina käärmeitä!”

”Ja viisi vaimoa ennestään!”

”Ja viisikymmentä lasta, kymmenen jokaisen vaimon kanssa!”

Sanoista ei todellakaan ollut puutetta, kun sisar toisensa jälkeen keksi mielikuvituksensa syvyyksistä mitä hirvittävimpiä kauhuja. Psykye tunsi sydämessään, että ne eivät olleet totta, mutta hän oli monesti halunnut katsella tuota ihmeellistä olentoa, joka tuli hänen luokseen pimeästä. Tähän mennessä hän ei ollut pettänyt rakastajansa luottamusta – mutta mitä pahaa pieni vilkaisu nyt voisi saada aikaan? Niin hän järkeili itsekseen.

Seuraavana aamuna hän heräsi ennen päivänkoittoa Eroksen nukkuessa hänen vierellään. Hän livahti vuoteesta ja hiipi varpaillaan huoneesta. Alakerrassa hän sytytti lampun ja tuli hiljaa takaisin pidellen lamppua vuoteen yllä niin että sen lempeä hohde valaisi nukkujan kasvoja. Näky teki hänet vielä entistäkin

onnellisemmaksi, sillä nuori mies oli kauniimpi kuin yksikään hänen ennen näkemänsä.

Ehkä valon häiritsemänä Eros havahtui ja kohotti käsivartensa kasvoilleen. Psykye pelkäsi hänen heräävän ja kiirehtiessään sammuttamaan lampun hän läikäytti tipan kuumaa öljyä tämän käsivarrelle. Nukkujan silmät avautuivat äkkiä ja hän näki Psykyen seisovan vieressään.

Katsellessaan Eros rypisti kulmiaan, mutta ei sanonut sanaakaan. Psykye vetäytyi loitomalle peläten kiivasta kohtausta. Mutta Eros nousi ja edelleenkin vaiti hän poistui huoneesta vilkaisuun enää Psykyen. Tämä kuuli miten hänen askelensa loittonivat portaissa. Sitten seurasi hiljaisuus, ja Psykye itki.

Myöhemmin sinä aamuna Psykyen sisaret näkivät tämän punareunaiset silmät ja esittivät hänelle kysymyksiä, mutta Psykye ei sanonut mitään. Lopulta hän lukkiutui huoneeseensa päästäkseen heitä pakoon. Tuli pimeää ja hän makasi yksin kuunnellen yön ääniä. Vähäisinkin ripsaus sai hänen sydämensä lyömään nopeammin, mutta kaikki äänet loittonivat ja vihdoin Psykye tiesi, että hänen rakastajansa ei enää tulisi.

Monen pitkän ja uuvuttavan kuukauden ajan Psykye harhaili maailmalla etsimässä kadonnutta rakastettuaan. Vihdoin hän epätoivoissaan pyysi Afroditea avukseen.

Jumalat eivät hevin antaneet anteeksi kenellekään jonka katsoivat loukanneen heitä, eikä Afrodite ollut mikään poikkeus.

”Rakastamasi mies on minun poikani Eros”, Afrodite vastasi ankarasti. ”Miksi jumala rakastaisi typerää tyttöä? Hän saattaisi kuitenkin tulla takaisin luoksesi, mutta vain jos teet täsmälleen niin kuin minä sanon.”

Ensin Afrodite vei Psykyen vilja-aittaan. Lattialla oli jyviä iso kasa, paljon heitä molempia korkeampi. Kasassa oli sekaisin maissia, ruista ja ohraa.

”Katso”, Afrodite sanoi osoittaen kasaa. ”Vilja on tällaisenaan käyttökeltontonta. Erottele viljalajit toisistaan kolmeen eri kasaan ja tule sitten takaisin minun luokseni.”

Psykye aloitti työn toiveikkaana, mutta pian hänestä alkoi tuntua, että vaikka hän eläisi tuhat vuotta hän ei saisi työtä koskaan valmiiksi. Silti hän työskenteli uutterasti tunteita poimien jyvän sieltä ja toisen täältä. Kasat eivät juuri näyttäneet kasvavan, ja kun oli kulunut lähes koko päivä jokainen niistä olisi melkein mahtunut hänen toiseen

käteensä. Psykye alkoi jo pohtia oliko hänen myönnettävä tappionsa, kun hänen silmiinsä osui jotain.

Lattialla ilta-auringon valokiilassa liikkui muurahaisten rivistö. Hän katseli kuinka ne lähestyivät viljaa. Juuri ennen kuin ne ehtivät viljakasalle rivistö jakaantui kolmeen osaan. Jokainen ensimmäisen rivistön muurahainen otti pieniin pihtileukoihinsa maissinjyvän ja jokainen toisen rivistön muurahainen rukiinjyvän. Kolmas rivistö otti ohranjyviä, ja tasaisena kulkueena muurahaiset kiiruhtivat edestakaisin ison viljaläjän ja pikkukasojen välillä. Psykyen aloittamat kasat kasvoivat ja iso viljakasa pieneni. Yön tullessa muurahaiset olivat lopettaneet. Yhtä äänettömästi kuin ne olivat tulleet ne nyt taas järjestäytyivät yhdeksi rivistöksi ja marssivat tiehensä jättäen lajitellut jyvät paikalleen.

Afrodite oli kitkerän kiukkuinen havaitsaan, että hänen antamansa mahdolloman tuntuinen tehtävä oli suoritettu niin nopeasti. Tietenkään hän ei tiennyt mitään muurahaista, eikä Psykye suinkaan kertonut jumalattarelle niiden avusta. Psykyen oli itsensäkin vaikea uskoa tapahtunutta todeksi. Hän pohti mielessään olisiko Eros mahdollisesti säälinyt häntä ja lähettänyt muurahaiset hänen avukseen. Hän ei kuitenkaan saanut mitään merkkiä siitä, ja hän paneutui seuraavaan tehtävään toivoen, että se vihdoin auttaisi häntä saamaan Eroksen takaisin.

Toinen tehtävä oli yhtä masentava kuin ensimmäinenkin: Afrodite käski Psykyen laskeutua Manalaan noutamaan lippaantäyden rakkautta. Vasta jumalattaren mentyä Psykye

tajusi, että hänellä ei ollut aavistustakaan siitä miten Manalaan pääsisi. Jos hän ei olisi sattunut tapaamaan juuri järkyttävältä matkaltaan palannutta Orfeusta, ei hän ehkä olisi pystynyt edes aloittamaan tehtävää. Orfeus näytti sisäänkäytävän aukon ja Psykye lähti heti matkaan.

Koska hänellä oli viesti jumalatar Afroditeelta lautturi Kharon ja vartijakoira Kerberos sallivat kysymyksiä esittämättä hänen kulkea, ja Psykye käskettiin Manalan kuningattaren eteen.

”Saakoon Afrodite lippaan, mutta sen sisältö on tarkoitettu ainoastaan hänen nähtäväkseen. Kukaan muu ei saa avata sitä”, Persefone sanoi ojentaen työlle rakkauden lippaan.

Taivaltaessaan takaisin synkkää käytävää ylöspäin Psykye ei voinut olla ajattelematta Persefonen sanoja. Kiusaus katsoa lippaaseen kasvoi. Psykye unohti täysin kuinka juuri uteliaisuus oli tuhonnut hänen elämänsä Eroksen kanssa, ja hän ajatteli ainoastaan sitä voimaa, jonka lipas saattaisi antaa hänelle: hän ajatteli, että se voisi jopa voittaa hänelle takaisin Eroksen rakkauden. Heti päästyään päivänvaloon hän avasi lippaan kannen. Mutta kauneuden sijasta lippaassa olikin ikuista unta. Psykyen silmäluomet alkoivat heti käydä painaviksi. Hän paneutui makuulle ruohikkoon, hänen silmänsä sulkeutuivat ja hän nukkui.

Jotkut sanovat, että pitkän ajan kuluttua Zeun tuli häntä sääli ja että ylijumala antoi noutaa hänet taivaaseen, jotta hän saattoi jälleen kohdata Eroksen. Kenties se on totta, tai kenties hän nukkui yhä auringonpaisteesta kukkien keskellä.

